

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 293/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. N., V., zastúpeného advokátkou JUDr. S. K., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 206/09 a jeho rozsudkom z 15. júla 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 306/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2011 doručená sťažnosť J. N., V. (ďalej len sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov

v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 206/09 a jeho rozsudkom z 15. júla 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 306/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 206/09 sa žalobou podanou okresnému súdu 30. októbra 2009 žalobca (M. B.) domáhal proti žalovanej v 1. rade (J. B.) a proti sťažovateľovi ako žalovanému v 2. rade určenia neplatnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) a určenia vlastníckeho práva. V priebehu konania okresný súd uznesením zo 4. marca 2010 pripustil na strane žalovaných ako žalovaného v 3. rade aj Mesto L. V merite veci okresný súd rozhodol rozsudkom z 15. júla 2010 a to tak, že určil, že dohoda o vyporiadaní BSM uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade je neplatná a konanie o zvyšku žalobného návrhu žalobcu okresný súd vylúčil na samostatné konanie, pričom súčasne toto konanie prerušil až do doby právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM.

Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného v 2. rade, ktoré odôvodnil tým, že voči jeho osobe mal okresný súd žalobu žalobcu zamietnuť, pretože podľa jeho názoru na jeho strane je nedostatok pasívnej procesnej legitímácie, keďže sťažovateľ nebol účastníkom dohody o vyporiadaní BSM. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 306/2010 z 10. februára 2011, ktorým odvolanie sťažovateľa proti určovaciemu výroku rozsudku okresného súdu odmietol z dôvodu, že bolo podané osobou na to neoprávnenou a súčasne potvrdil výrok rozsudku okresného súdu o vylúčení zostatku žalobného návrhu na samostatné konanie a o jeho prerušení.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ v prvom rade namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že okresný súd v konaní o neplatnosť dohody o vyporiadaní BSM s ním konal ako s účastníkom konania aj napriek tomu, že sťažovateľ nebol zmluvnou stranou tejto dohody,

pričom aj krajský súd tým, že odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sčasti odmietol a sčasti rozhodnutie okresného súdu potvrdil, tento postup okresného súdu verifikoval, takže v konečnom dôsledku aj krajský súd je porušovateľom tohto základného práva sťažovateľa. Okrem tohto sťažovateľ namieta, že tak okresný súd, ako aj krajský súd porušili aj jeho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní, a to tým, že prihliadali výlučne iba na argumenty žalobcu bez tohto, aby sa relevantne vysporiadali aj s jeho argumentmi.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Vo vyhlásenom rozsudku vo vzťahu k prvému výroku žalobného návrhu mala samosudkyňa OS v SNV, podľa právneho názoru sťažovateľa, žalobu vo vzťahu k jeho osobe zamietnuť, čím by samosudkyňa ústavne konformným spôsobom naplnila účel a zmysel zákonných ustanovení OSP, lenže práve naopak, samosudkyňa so sťažovateľom ako žalovaným v 2. rade konala, čo malo za následok porušenie sťažovateľovho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie a porušenie práva na súdnu ochranu, čo mu garantuje Ústava SR. ...

Sťažovateľ tvrdí, že prvostupňový súd mu uprel v konaní aj Ústavou SR garantovanú zásadu rovnosti strán v spore – čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, pričom z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu nesporne vyplýva, že súd prihliadal výlučne na argumentáciu žalobcu, resp. jeho súdom ustanoveného právneho zástupcu z radov advokátov, bez toho, aby objektívne zhodnotil argumenty a dôvody uvádzané sťažovateľom ako žalovaným v 2. rade, resp. sa s nimi náležite a zákonne v odôvodnení rozsudku vypořádaval. ...

Podľa právneho názoru sťažovateľa, odvolací súd tým, že odmietol jeho odvolanie proti výroku ktorým žalobe bolo čiastočne vyhovené, len právne potvrdil, že sťažovateľ nebol pasívne legitimovaný pre konanie o neplatnosti dohody o vypořádání BSM a určenie vlastníckeho práva, nakoľko podľa odôvodnenia rozsudku KS v KE z 10.02.2011 sťažovateľ nebol oprávnený na podanie odvolania z dôvodu, že nebol účastníkom dohody o vypořádání BSM uzavretej medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade a teda nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania voči výroku, ktorým bolo rozhodované o platnosti resp. neplatnosti tejto dohody. “

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Ústavný súd SR vyhovuje v celom rozsahu podanej sťažnosti a vyslovuje, že postupom a právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi č. 6 C 206/2009-81 z 15. 07. 2010 v spojení s postupom a právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. 2 Co 306/2010-125 7609215468 z 10. 02. 2011 boli porušené základné ústavné práva sťažovateľa J. N. a to právo na spravodlivé súdne konanie, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na rovnosť strán v spore podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

2. Ústavný súd SR v celom rozsahu zrušuje právoplatný rozsudok Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi č. 6C 206/2009-81 z 15. 07. 2010 a zrušuje právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. 2Co 306/2010-125 7609215468 z 10. 02. 2011 a vec vracia Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi J. N. finančné zadosťučinenie v celkovej výške 3.000.- € (slovom: tritisíc eur), ktoré je povinný porušovateľ jeho základného ústavného práva - Okresný súd v Spišskej Novej Vsi zaplatiť mu naraz a to poštovou poukážkou na adresu sťažovateľovho trvalého bydliska... V... a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré budú z jeho strany vyčíslené v lehote do 3 dní odo dňa prevzatia výzvy z Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, a to postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 206/09 a jeho rozsudkom z 15. júla 2010, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 306/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2011.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy) iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami (postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 206/09 a jeho rozsudok z 15. júla 2010, ako aj postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 306/2010 a jeho rozsudok z 10. februára 2011), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení označených práv v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi

(uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 C 206/09 zo 4. marca 2010, resp. konanie o dovolaní proti tomuto uzneseniu; uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 C 206/09 z 18. augusta 2010, resp. konanie o odvolaní proti tomuto uzneseniu), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

K namietanému postupu a rozhodnutiu okresného súdu

V súvislosti s namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 206/09 a jeho rozhodnutím z 15. júla 2010 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným postupom a rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napádaného postupu a rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 6 C 206/09 z 15. júla 2010 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k uzneseniu

okresného súdu v podstate vyrovnat' s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému postupu a rozhodnutiu krajského súdu

V súvislosti s namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej

spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k dovolaniu sťažovateľa, t. j. žalovaného v 2. rade odôvodnil takto:

„Právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma.

V danom prípade ako to konštatuje aj žalovaný v 2. rade vo svojom odvolaní, žalovaný v 2. rade nebol účastníkom dohody o vyporiadaní BSM uzavretej medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade, preto výrokom rozsudku, ktorým žalobe v tejto časti bolo vyhovené, žalovaný v 2. rade nebol dotknutý na svojich právach, uvedeným rozsudkom mu nebola uložená žiadna povinnosť, preto nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania voči výroku, ktorým bolo rozhodované o platnosti resp. neplatnosti tejto dohody.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalovaného v 2. rade podané proti výroku rozsudku ktorým bolo žalobe o neplatnosť dohody o vyporiadaní BSM uzavretej medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade vyhovené podľa cit. § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odmietol.

Keďže žalovaný v 2. rade odvolaním napadol aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa prerušil konanie vo veciach, ktoré boli vylúčené na samostatné konanie, odvolací súd preskúmaval aj správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Citovaným zákonným ustanovením je daná súdu voľba, či konanie preruší alebo urobí iné vhodné opatrenie.

V danom prípade, ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, o prerušení konania nárokov uplatnených v predmetnom konaní, ktoré boli vylúčené na samostatné konanie, súd prvého stupňa rozhodol z dôvodu, že rozhodnutie o týchto vylúčených nárokoch závisí od posúdenia, resp. od záveru o tom, či dohoda o vyporiadaní BSM medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade j e platná alebo nie.

Uvedený záver súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za správny, pretože bez rozhodnutia o tom, či dohoda o vyporiadaní BSM žalobcu a žalovanej v 1. rade je platná alebo nie je platná, nemožno posúdiť dôvodnosť ďalších uplatnených nárokov, ktoré priamo súvisia s dôsledkami, ktoré vyvolala dohoda o vyporiadaní BSM.

Preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa aj v tejto napadnutej časti t.j. vo výroku, ktorým súd prvého stupňa prerušil konanie o vylúčených nárokoch do právoplatného skončenia konania vo veci o určenie platnosti, resp. neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM žalobcu a žalovanej v 1. rade.“

Z citovanej časti rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd dal za pravdu tvrdeniam sťažovateľa, že sťažovateľ nebol účastníkom konania o vyporiadanie BSM medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade, preto jeho odvolanie proti tejto časti rozsudku okresného súdu odmietol ako podané neoprávnenou osobou. V súvislosti s uvedeným je však sťažovateľ tej mienky, že z uvedeného dôvodu, t. j. z dôvodu nedostatku pasívnej procesnej legitímácie na jeho strane v konaní o neplatnosť vyporiadania BSM, mal krajský súd napraviť pochybenie okresného súdu a v tejto časti žalobu žalobcu proti nemu zamietnuť, avšak keďže to krajský súd neučinil, sťažovateľ považuje jeho rozhodnutie za arbitrárne.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmet súdneho konania vymedzuje účastník konania, a to návrhom, ktorým súdne konanie iniciuje, konkrétne petitom tohto návrhu. V danom prípade žaloba žalobcu obsahovala kumulovaný petit, pretože v ňom kumuloval dva určovacie žalobné návrhy, a to jednak určenie neplatnosti dohody o vyporiadanie BSM, ktorého určenia sa domáhal iba voči žalovanej v 1. rade, a jednak určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom žalobcom tvrdeného neplatného vyporiadania BSM a ktoré sa medzičasom stali vlastníctvom nielen žalovanej v 1. rade, ale aj vlastníctvom sťažovateľa ako žalovaného v 2. rade a Mesta L. ako žalovaného v 3. rade, takže určenia vlastníckeho práva sa žalobca domáhal voči všetkým trom žalovaným.

Z uvedeného teda vyplýva, že tak okresný súd, ako ani následne krajský súd nemohli, resp. nemali oprávnenie rozhodnúť nad rámec žalobnej žiadosti (petitiu) žalobcu, ktorý

určovací petit týkajúci sa neplatnosti dohody o vyporiadanie BSM smeroval iba voči žalovanej v 1. rade, nie však voči sťažovateľovi. Inými slovami, ak by krajský súd zamietol v tejto časti žalobu žalobcu voči sťažovateľovi, konal by tak ultra petitum žalobného návrhu, ktorý v tejto časti, t. j. v časti neplatného vyporiadania BSM voči sťažovateľovi vôbec nesmeroval.

Vzhľadom na uvedené sa závery krajského súdu v súvislosti s námietkou sťažovateľa nejavia ako svojvoľné, arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, resp. také, ktoré by boli spôsobilé porušiť základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Okrem toho sťažovateľ namietal, že postupom, ako aj rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 306/2010 bolo porušené aj jeho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy, a to z toho dôvodu, že krajský súd sa podľa neho nevysporiadal s jeho argumentáciou o nedostatku pasívnej procesnej legitímácie na jeho strane v konaní o neplatnosť vyporiadania BSM, ale v tomto smere prihliadal iba na argumentáciu žalobcu.

Vzhľadom na nezistené porušenie základného práva na spravodlivé odôvodnenie rozhodnutia zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k otázke účasti v konaní o neplatnosť vyporiadania BSM, nemohlo vzhľadom na obsah námietky sťažovateľa dôjsť ani k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy. Okrem toho ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ, ako účastník konania o časti žalobného návrhu vylúčenej na samostatné konanie, bude mať dostatočný priestor predkladať svoje návrhy a vyjadrenia na ochranu svojich záujmov a práv.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti

poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov právneho zastúpenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011